

saaledes, at hendes Forældre uden Almisser har noget at putte i hendes og deres egen Mund. —

Henry George kommer i „Arbejdets Kaar“ ind paa Arbejderspørgsmaalet fra mange Sider, overalt i et letfatteligt Sprog. Bogen er paa hvert Blad saa lige til, at alle kan forstaa den, selv om de aldrig før har lært en Stavelse Socialøkonomi. Der er en Rigdom af træffende Eksempler, og mange historiske Vidnesbyrd er dragne frem for at vise, at hvor Menneskene har sørget for, at Jorden med alle dens Rigdomskilder i nogen Grad er kommen alle til Gode, er det aldrig gaaet saa galt, som hvor alles lige Ret til Jorden fuldstændig trædes under Fødder. Han minder saaledes om den israelitiske Lovgivning i den gamle Pagts Dage. — Det er jo nemlig Henry George's store Fortjeneste, at han, klarere end nogen tidligere Socialøkonom, har peget paa, hvor Grund-Uretten er, og hvorledes den paa en simpel Maade kan hæves. Hans Tanke er da den: Denne Jord er Guds Skabning til *alle* Mennesker, de har derfor *alle lige Ret til Jorden*. Hvor Enkeltmand ejer Jorden, gaar Jordrenten i hans Lomme i Stedet for — efter Guds Tanke — til alles Behov. Enhver Orden, der fornægter Menneskenes lige Ret, er, da den strider mod Guds Tanke, uretfærdig og umoralsk. Derfor maa vi gengive Menneskene deres Ret, og dette kan ske ved at lade dem, der *bruger* Jorden (og det gør vi alle), betale for den Fordel, som deres Jordstykke har fremfor den Jord, som kan faas for intet, betale netop saa meget, som deres Fordel er. —

At oprede i det enkelte, hvad H. G. skriver i sin Bog, kan jeg selvfølgelig ikke gøre i en Anmeldelse. Men læs selv! Punkt for Punkt gennemgaar han Pavens Forsvar for Jordejendomsretten og viser, at *Jordejendomsret er Uret* og bliver ikke Ret, fordi Jorden gaar fra Sælger til Køber, saa lidt som Slaveriet blev retfærdigt ved, at en havde købt Slaverne af en anden.

Det, som stærkest tager en, naar man faar fat paa Henry George's Skrifter, og som ogsaa træder stærkt frem i „Arbejdets Kaar“, er vel dette, at han betragter dette sociale Spørgsmaal som et i Bunden religiøst Spørgsmaal. *Det er ikke Guds Villie*, at det skal være, som det er. „Gud har ikke sat for mange Mennesker i Verden, ikke glemt at forsyne dem rigelig“. Det er en Naturlov, at som Samfundet vokser, øges Jordrenten; *der* er et rigt Fond at tage af til alle de Ting, som et stort Samfund har Trang til. „Men Menneskene har ved et formasteligt Brud paa Skaberens Velfærdstanke gjort Jorden til Privatejendom og saaledes gjort til Særeje for et Faatal, hvad en gavmild Fader har skabt til Gode for alle“. Det, blot at se, at om vi fulgte Samfundslivets Grundlov, vilde der være „Arbejde til alle, Fritid og Hvile for alle, ja Overflod for alle“, er (som H. G. slutter et af